

TẬP 17

HỒI 172

Yêu Thú

Trong nháy mắt, một màn kiếm khí nghiêng trời lệch đất ập tới bên Thú Thần, bạo phong thổi rất mật. Đúng vào khoảnh khắc chớp nhoáng đó, thân ảnh Thú Thần đột nhiên biến mất, hoàn toàn tan vào trong hắc khí cuộn cuộn. Thay vào đó Ác Long cự thú bên dưới hắc hắc khí tỏa ra dữ dội, âm âm nhảy lên, xương cốt toàn thân theo đó lạo xạo kêu vang, dưới màn hắc khí bao trùm, trông thực vô cùng đáng sợ.

Ác Long ngửa lên trời gầm rống, âm thanh vang dội, tức khắc phong vân biến sắc, mặt đất dưới chân đá chạy cát bay, tựa hồ không thể đứng vững. Ở giữa phong vân, hắc khí cuộn cuộn, toàn thân Ác Long yêu vật đột nhiên lớn bỗng lên hơn gấp ba lần, từ bạch cốt trên thân Ác Long thú phóng ra khoảng mười đạo hắc khí, như mười cánh tay bay lượn trong không trung.

Lúc này giữa bầu trời Tru Tiên Kiếm Trận đã bay tới, kiếm trận nghìn năm đồng loạt phát động, luồng hắc khí bên ngoài phun ra, vừa tới bên cạnh, tức thời bị kiếm khí quét sạch, đoạn vẫn chưa chịu ngưng lại, cứ mạnh mẽ phóng xuống, thẳng hướng ác thú vô cùng dữ tợn mà lao đến.

Ác Long không ngừng gầm rống, kêu lên những tiếng kỳ lạ, mắt nhìn thấy làn mưa kiếm bất khả đương cự đang phóng thẳng vào thân cự đại Ác Long, đột nhiên, mười đạo hắc khí phóng lên, sẵn sàng nghênh đón, hắc khí che phủ trời đất, như muốn chặn đường kiếm khí.

Tru Tiên Cổ Kiếm khí chớp mắt phóng xuống, giao chiến cùng với những đạo hắc khí, nhưng những đạo hắc khí tạo thành xúc thủ, tuyệt không giống với hắc khí ở bên ngoài không chịu nổi một kích, lại không cương ngạnh như ở Thú Thần lúc mới đầu, hàng trăm đạo Tru Tiên Cổ Kiếm khí phóng xuống, những luồng xúc thủ này liền như vật sống, cùng nhau cuộn tròn, khí thế như đình lại, vừa thấy kiếm quang bên trên tỏa sáng, đã dần dần tiêu tán mất, rồi trở thành ảm đạm vô quang.

Bất quá Tru Tiên Kiếm Trận vốn không phải phạm vật, mặc dù bị hung khí vô hình ảnh hưởng, vẫn không hóa giải hết những luồng kiếm khí, xung quanh hắc khí xúc thủ thấy rõ bị tiên khí sở thương, hơi bốc lên không ít, chỉ là từ bên trên thân Ác Long, hắc khí cuộn cuộn không ngừng phun ra, nháy mắt tràn lên bổ sung phía trước. Một chút cũng không hao tổn, Tru Tiên Cổ Kiếm khí vốn trăm lần kinh thiên động địa, bỗng bị hóa giải một cách vô hình.

Trên ngọn Thông Thiên Phong nơi Thanh Vân Sơn, không một âm thanh, như một vùng đất chết.

Ở giữa lưng trời, Đạo Huyền chân nhân thần sắc ngưng trọng, tịnh không một chút e sợ, thân ảnh tiên phong đạo cốt lừng lững giữa tầng mây, tay nắm chặt Tru Tiên Cổ Kiếm lấp lánh sáng ngời, khác gì bóng dáng của thần tiên thượng cổ.

Chợt thấy ông cười lạnh một tiếng, hữu thủ chứa kiếm chọc trời, từ từ huy động, muôn luồng ánh sáng chói mắt tỏa sáng theo cổ kiếm Tru Tiên, giữa bầu trời bắt đầu văng vẳng truyền tới tiếng sấm, rồi cả bầu trời phía trên, sấm động âm âm, Tru Tiên Kiếm Trận khí thế vạn thiên bắt đầu chuyển động, bảy luồng chủ kiếm quang mang tỏa sáng chói lòa không thể nhìn rõ được.

Giữa luồng bạch quang, từ trên cổ kiếm Tru Tiên, đột nhiên phát ra một luồng khí sắc tia xông thẳng lên trời, nhập thẳng vào Tru Tiên Kiếm Trận, giây lát sau một khoảng mười trượng vuông bên trong tử sắc kiếm khí quần tụ lại, lại chớp mắt, sáu luồng ánh sáng chói lòa cùng phóng lên, huy hoàng chói lọi, bay lên lưng trời, chốc lát ở giữa Tru Tiên Kiếm Trận hình thành thất tinh phương vị, mỗi phương vị đều là đơn sắc kiếm trận to lớn, uy phong lẫm lẫm.

Phong vân gầm rú, cuồng phong cuộn cuộn không ngừng.

Từ chốn vô thanh đột nhiên vang lên một tiếng sét, tiếng động vang trời, khiến tim vạn người cùng chấn động, kiếm quang lưu chuyển rợp trời, ánh sáng rực rỡ, vô số luồng kiếm khí chói lòa bay lượn...

Như đợt cuồng triều cuộn cuộn xông đến, luồng tử khí đầu tiên uy thế to lớn không thể đo lường được ập đến. Ngay sau luồng tử sắc, cứ mỗi mười trượng, lại có một màu kiếm khí cùng phóng tới, những tiếng gầm thét đuổi theo nhau, khí thế hung bạo, thật nằm ngoài khả năng tưởng tượng của con người.

Những kẻ đang chứng kiến cảnh tượng hủy thiên diệt địa ấy, không ai không biến sắc, lòng bàn tay toát mồ hôi.

Xen lẫn giữa tiếng sấm động, tiếng gầm rú vang trời là lời ca cổ văng vẳng, rồi dần dần ẩn đi, chợt vang lên một tiếng trống quái lạ, sau đó không thấy gì nữa. Chỉ thấy Ác Long khổng lồ ấy, đối mặt với luồng kiếm vũ nộ đào, không thể không lùi lại, lại thấy giữa hắc khí cuộn cuộn, nó kêu dài một tiếng thê thiết dữ tợn, rung chuyển trời xanh.

Chớp mắt kiếm quang chuyển động, mười đạo xúc thủ hắc khí cũng phóng lên ngay, giao chiến cùng với luồng kiếm khí, vu thuật cổ đại Nam Cương vốn là kỳ công quỷ thần khó lường, hắc khí xúc thủ càng đánh càng hăng, tuy nhiên mau chóng bị vô số kiếm khí xuyên thủng muôn vạn lỗ, mặc dù bên ngoài có những luồng hắc khí không ngừng bổ sung, nhưng phạm vi khuếch trương cũng chỉ còn được không hơn mười trượng.

Chỉ có điều khi luồng tử sắc kiếm khí xông vào giữa hắc khí, rất khó khăn mới ép được hắc khí xuống, nhưng không quá giây lát, hắc khí đã tấn công ngược lại, cuộn cuộn dâng lên, đẩy lùi lùi luồng kiếm khí. Dù cho thế nào, không đợi cho hắc khí hồi phục nguyên trạng, luồng kiếm khí thứ hai đã phóng tới trước mặt.

Đất trời đổi sắc, kiếm quang vô hạn, giữa trời xanh chỉ thấy kiếm quang như mưa như bão, dày đặc vô cùng, dưới sự thôi động của chân pháp Đạo Huyền chân nhân, Tru Tiên Cổ Kiếm phát quang chói lọi, giữa không trung bảy luồng chủ kiếm không ngừng phát ra càng lúc càng nhiều những luồng kiếm khí đơn sắc, tốc độ phát ra càng lúc càng nhanh, từng đợt từng đợt tạo thành một cự đại kiếm trận kinh tâm động phách, âm âm phóng xuống giữa trùng trùng hắc khí.

Dưới sự công kích như bão táp của Tru Tiên Kiếm Trận, hắc khí không thể khôi phục lại dáng vẻ hung tợn ban đầu, từ phạm vi mười trượng, dần dần bị ép nhỏ lại, đối chọi với từng luồng kiếm khí càng lúc càng mạnh hơn, hắc khí tiêu tán không ngừng. Cự đại Ác Long yêu vật vẫn còn sừng sững, nhưng hắc khí quanh thân đã dần dần yếu đi, mỗi luồng kiếm vũ phóng tới bên mình, hắc khí cũng trở nên nhạt thêm mấy phần, những đạo xúc thủ quái dị cũng đã vô lực, càng lúc càng chống lại màn kiếm vũ đầy trời một cách kiệt lực.

Không biết bắt đầu từ khi nào, sau một thời gian tĩnh lặng tại trường, từ đám đông dưới chân đã vang lên những tràng âm thanh hoan hô cổ vũ như triều dâng.

Sáu đạo hắc khí xúc thủ sau cùng, sau khi miễn cưỡng chống lại một luồng thanh sắc kiếm khí, đã tan biến đi mất, ở giữa không trung, chỉ còn sót lại một cự đại Ác Long.

Đất trời biến sắc, kiếm khí tung hoành.

Bài cổ ca lại văng vẳng vang lên, gợi nhớ vùng hoang dã mênh mông.

Như sấm vang chớp giật, vô hạn những luồng kiếm quang từ trời phóng xuống, từ bốn phương tám hướng xông lại, xuyên qua cự đại Ác Long giữa tầng không.

Tức thời bộ bạch cốt khổng lồ bị xé nát, vô số luồng huyết dịch màu đen phun ra, Ác Long yêu vật hung tợn ngẩng đầu, hướng trời xanh phát ra một tiếng rống dài nghe đứt ruột nát lòng.

Phong tiêu vân tán.

Kiếm vũ dần ngưng lại.

Giữa ngàn vạn luồng mục quang chăm chú nhìn vào, thân hình vĩ đại của Ác Long, mỗi một tấc thân thể xương cốt đều run rẩy nhè nhẹ, từ xa nhìn lại, thấy lấp lánh vô số tiểu kiếm, găm đầy khắp nơi, từ đầu đến chân, từ dưới lên trên, tịnh không còn một chỗ nào nguyên vẹn.

Những người trên Thông Thiên Phong vội hít vào một hơi, trước ngực, sau gáy ẩn ẩn một cảm giác kỳ lạ không biết thế nào.

Chỉ là, cự đại Ác Long có vẻ chưa chịu chết đi, cái sọ khổng lồ găm đầy bởi Tru Tiên Cổ Kiếm khí từ từ chuyển động tới lui, nhìn qua nhìn lại thân thể trăm nghìn vết thương của mình, rồi chậm chạp cúi đầu xuống. Âm thanh của nó đã không còn cái vẻ hung ác dữ tợn, lúc này lại mười phần trầm đục, dường như có vài phần không chịu, lại có vài phần thống khổ.

Cái miệng khổng lồ ngậm lại, trong mắt chớp hiện hai đạo hồng quang, như ngọn lửa đỏ, cháy lên rực rỡ, rồi cuối cùng tan biến đi mất.

Một lát sau, ở giữa tầng không, từ trên thân thể vĩ đại của Ác Long đột nhiên phát ra một âm thanh dữ dội, vang khắp đất trời, vô số kiếm khí cùng phóng ngược lên, theo đó Tru Tiên Kiếm Trận giữa trời xanh cũng trở nên cuồng loạn.

Rồi, một cự đại Ác Long bất khả nhất thế, đột nhiên trở thành yếu ớt vô cùng, cuồng phong lướt qua, bộ xương cứng rắn vô tỷ bỗng như bụi cát, từ từ sụm xuống, xương trắng tan thành cát, huyết nhục tan vào đá, theo gió tiêu tán đi mất.

Mọi người trầm lặng hướng lên bầu trời, đối với thắng lợi trước mắt, không thấy một ai lên tiếng hoan hô, phẳng phất có một cảm giác quái dị che phủ trái tim của những người đương trường.

Giữa bầu trời, đã thấy thân hình khổng lồ đó đã gần như hoàn toàn theo gió tan mất, đột nhiên vang lên một tiếng gầm lớn, chúng nhân lập tức trở nên rối loạn. Chỉ thấy bên trong thân hình quái thú, mặc dù huyết nhục xương cốt hầu như tan hết, nhưng vẫn còn sót lại một vùng hắc khí ngưng tụ không tan, giữa không trung từ từ chuyển động,

một lát sau, khi thân thể Ác Long hoàn toàn tan biến, khối hắc khí cũng dần phân tán, để lộ ra cảnh tượng bên trong.

Quả nhiên là một thân hình thiếu niên, chính là Thú Thần đã đột nhiên thất tung khi nãy. Bất quá lúc này Thú Thần xem đã không còn vẻ tiêu sái, mà đã hiện rõ thập phần khốn khổ, đặc biệt tấm áo khoác bằng tơ hoa lệ trên người, lúc này trở thành rách như xơ mướp, một làn gió nhẹ thổi qua, đã lát phát hóa thành tro bay mất.

Chỉ chớp mắt sau, hắn đã trở nên trần như nhộng, mà trên nét mặt y, thần sắc tịnh không hề có nét e sợ thất vọng nào, ngược lại, song nhãn y ngưng chú nhìn vào vùng kiếm trận bao la khí tượng vạn thiên trước mặt, chợt thấy nở một nụ cười mỉm, vươn người dậy, đứng lững lững giữa không trung, vỗ tay nói: "Tuyệt, quả thật không đấu lại."

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt hơi biến, hiển nhiên nghĩ đến Thú Thần không ngờ khó địch đến thế, đối mặt với trận thế hung mãnh như vậy, vẫn còn có thể đứng vững, đưa mắt nhìn lại, thấy người này chẳng qua sắc mặt có vài phần nhợt nhạt, màu da lộ ra nét mệt mỏi, nhưng nhìn toàn thân, tuyệt không có một vết trầy trụa nào.

Dưới chân, đột nhiên có một trận huyên náo, chính là nhiều nữ đệ tử Thanh Vân Sơn lúc này chợt tỉnh ngộ, mặt hoa ửng hồng, không dám nhìn lên trời nữa. Thay vào đó bên trên bầu trời, Thú Thần mặc dù thân hình lỏa thể, vẫn không để ý, mặc kệ hình dáng thiên địa sơ khai như thế, xem như vô sự, chỉ chăm chăm nhìn vào Đạo Huyền chân nhân với cổ kiếm Tru Tiên trong tay.

Đạo Huyền chân nhân cười lạnh một tiếng, nói: "Người nếu lúc này hàng phục, đáp ứng tự phế đạo hạnh, chịu ở Áo Nguyệt Động Phủ nơi Thanh Vân hậu sơn mà tu hành hướng thiện, ta còn có thể tha cho một mạng. Nếu không, dưới Tru Tiên Cổ Kiếm, không thể lưu lại tính mệnh hung nhân nhà người!"

Nói xong, ông tay nắm Tru Tiên Cổ Kiếm, nhẹ nhàng đưa lên, đồng thời kiếm quang đầy trời như cảm ứng, cùng nhau khởi động, uy thế lẫm lẫm. Đúng vào lúc ấy, trên nét mặt Đạo Huyền chân nhân đột nhiên thoáng hiện một tia đau đớn, dù chỉ lướt qua như tia chớp, cũng đã lọt vào mắt Thú Thần.

Thú Thần đứng giữa không trung, trong mắt lóe sáng, khóe miệng hiện một nụ cười nhẹ, điềm đạm nói: "Một thanh thần kiếm hung lệ vô thượng này, lại thêm dưới sức mạnh của thanh sơn linh khí, người vẫn có thể chống đỡ đến giờ mà chưa lộ vẻ suy sụp, quả thật người thường không thể so bì."

Đạo Huyền chân nhân chau mày, trầm giọng hỏi: "Người nói vậy là ý gì?"

Thú Thần cười nhẹ không đáp, chỉ lắc đầu nói: "Cổ kiếm hung linh, tất sinh ra từ thiên địa lệ khí, với ta cũng có cùng nguồn gốc, ta sao lại không biết? Người gắng sức ngự kiếm cùng ta chiến đấu, thắng bại chưa biết, mà việc sử dụng kiếm khí này, quá nửa là việc hại người hại ta, người vốn không phải phạm phu tục tử, ta hà tất phải nói nhiều?"

Thú Thần nói đến đây, cười lạnh hai tiếng, lại nói: "Ta khuyên người hãy mau mau từ bỏ thanh kiếm này, nếu không tương lai kiếm linh phản phệ, người hạ trường chỉ e còn thê thảm hơn ta ngàn lần vạn lần."

Đạo Huyền chân nhân lặng nghe Thú Thần nãy giờ, bất chợt rung người cười lớn, trong mắt hiện rõ nét khinh bỉ, nói: "Yêu ma ngoại đạo, làm sao hiểu được ý đạo gia nhân tâm nơi ta! Hà huống ta với đạo gia chân pháp, vô thượng thần kiếm, có thể để người nói năng cuồng ngạo sao?"

Ông thét vang một tiếng, cánh tay nâng lên, kiếm khí đầy trời rung động, lăm liệt nói: "Yêu nghiệt, chịu chết!"

Thú Thần cười lạnh, trong mắt quang mang chớp động như luồng hỏa diễm, ngạo nghễ nói: "Hảo, hôm nay sẽ cho người nếm trải sự lợi hại của vu thuật Nam Cương!"

Tiếng nói vừa dứt, hắc khí liền sinh, từ trên da thịt trần trụi của hắn, đột nhiên ẩn hiện từng làn hắc khí, chốc lát trên da thịt trắng trẻo đã hoàn toàn trở nên đen như mực, dưới lớp da, đã bắt đầu cuộn cuộn rung động, vô số những tia nho nhỏ như có sinh mệnh riêng, bắt đầu rung động không ngừng.

Từ nơi xa xôi không rõ, bốn phương tám hướng đồng không mông quạnh, bất ngờ truyền tới một âm thanh đê trầm quái lạ, như lay động lòng người, quái dị tuyệt luân. Nhìn lên bầu trời, tại bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận quang mang vạn trượng, sắc trời đột nhiên ảm đạm hẳn xuống, mây đen từ bốn phương tám hướng cấp tốc bay tới, nhanh chóng tụ tập bên thân Thú Thần.

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt ngưng trọng, toàn thân giới bị, nhìn thẳng vào sự biến hóa quái dị phía trước.

Chỉ thấy giữa hắc khí cuộn cuộn, phảng phất từ chốn cửu u mờ mịt truyền tới quái thanh càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhiều, khiến người ta cũng không thể cầm được cảm được cảm giác xao động tim cũng đập nhanh theo càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng không thể chịu đựng nổi, những chính đạo đệ tử đạo hạnh còn thấp đã không đứng vững, đành ngồi bệt xuống đất, vận công chống chọi khó khăn.

Ở giữa không trung, đã thấy hắc khí càng lúc càng dày, thỉnh thoảng, vang lên một tiếng trầm trầm, như ác thú gầm rống, rồi như con tầm phá kén bay ra, chúng nhân đều nhìn rõ, Thú Thần toàn thân tuyền một màu đen, lớp da nơi tay tả rách toạc, trên da không ngừng uốn lượn vô số tia nhỏ phóng ra, dần dần đã hiện thành một vật, có tay có ngón, mang hình dáng một cánh tay, chính là một cánh tay mới sinh, cốt cách cường tráng, lớn hơn cánh tay cũ nhiều lần, khiến người ta khó có cách nào tưởng tượng được là từ cánh tay ban đầu mà mọc thành như vậy.

Tuy nhiên đây mới chỉ là khúc dạo đầu, lại tiếp theo một âm thanh đê trầm dữ dội, thân thể Thú Thần dường như mỗi nơi đều bạo liệt xé ra, rồi theo đó mọc ra đủ các thành phần cơ thể khổng lồ. Nhưng mà cũng không lâu sau, trên thân thể mới tạo ra ấy, lại thấy tiếp tục xé ra, rồi lại mọc thành một thân thể mới to lớn hơn, vĩ đại hơn.

Mọi người trên Thông Thiên Phong thấy đều kinh hãi biến sắc, quay mặt nhìn nhau, thứ yêu thuật quái dị tuyệt luân này, không những chưa từng thấy, mà nghe cũng chưa nghe bao giờ. Nơi Trung Thổ ngàn vạn năm, trong vô số điển tịch, chưa hề có một người nào ghi lại về thứ dị thuật kinh tâm động phách này.

Nhìn thấy Đạo Huyền chân nhân lúc này cũng đã không nhịn được phải hít vào một hơi khí, kinh ngạc nhìn về phía trước nơi Thú Thần vốn mang hình dạng một thiếu niên bình thường, lúc này có vẻ bành trướng không ngừng, đến cuối cùng cũng đã không còn phân chia nữa, đang sừng sững đứng trước mặt Đạo Huyền chân nhân, đối mặt nhìn vào Tru Tiên Kiếm Trận, thật đáng sợ, đã trở thành một quái vật thân cao mười trượng, trăm đầu ngàn tay.

oOo

Nơi hậu sơn Thông Thiên Phong, địa giới Ảo Nguyệt Động Phủ.

Lúc này từ trong Động Phủ vẫn phát ra luồng khí tử sắc y như cũ, không hề có một chút nào tỏ vẻ suy kiệt, từ xa nhìn lại, luồng khí ấy tựa như thực thể, khí lành bốc lên, vô cùng trang nghiêm.

Trên bầu trời vào lúc này, phần lớn không trung đã tràn ngập kiếm khí từ Tru Tiên Kiếm Trận, đây cũng không phải là một nơi xa lắm, Quỷ Lệ và Lâm Kinh Vũ hai người cũng khả dĩ cảm giác được uy lực hung mãnh đang cuộn cuộn trên trời của cổ kiếm Tru Tiên.

Nắm chặt Trảm Long Kiếm rung động nhẹ nhàng trong tay, Lâm Kinh Vũ thu hồi mục quang từ trên trời, tim cũng chấn động bởi uy lực cổ kiếm Tru Tiên, đồng thời trong lòng cũng đã có đôi chút biến hóa. Vốn tại nơi này, hắn và Quỷ Lệ hai người dường như đã đứng bên bờ của cuộc động thủ sinh tử, bất ngờ Tru Tiên Kiếm Trận phát động, khí tượng vạn thiên, tức thời chấn động đến bọn họ. Cả hai đều không hẹn mà cùng ngừng lại hạ xuống.

Nói ra, chỉ e nếu đặt vào vị trí kẻ trước mặt, lúc này tâm trạng cũng phức tạp khó lường. Lâm Kinh Vũ không biết thế nào, trong lòng chớp qua một ý nghĩ, quay đầu nhìn sang hướng Quỷ Lệ.

Con người ấy, một trang nam tử đã trải qua bao thăng trầm tang thương, trầm mặc hướng lên tầng không, nơi khung cảnh huy hoàng của vạn thiên khí tượng uy hiếp nhân tâm.

Trời đất dường như đã lặng yên, từ một chốn xa không rõ có một âm thanh thoang thoảng vẳng đến, dường như là thanh âm từ nhiều năm trước, vọng vào đáy sâu tâm hồn, muôn sự muôn năm dường như đổ lại, mỗi một ý nghĩ lại vạch nên một nét thương tâm.

"Đinh... Đinh... Đinh..."

Văng vẳng như tiếng phong linh thanh thanh dịu dàng trong gió nhẹ, là mặt ai cười thấp thoáng trong tiếng chuông rung, lại như thấy bóng người xanh lục, cảm thấy dáng hình ôn nhu, mỗi nét mỗi nét đều vương lại chút gì ấm áp, có biết chăng đã bao năm nay vẫn hằng sưởi ấm hắn suốt bao đêm lạnh lẽo?

Một cảm giác băng hàn sâu thẳm, từ đáy lòng gợn lên giá lạnh, rồi tràn ngập tâm hồn, tâm đã lạnh, lạnh cả toàn thân, từ đầu ngón tay đến tận thâm tâm, dường như vốn không có một chút cảm giác đau đớn, lại như đột nhiên nhận ra, thanh âm ấy hóa thành muôn lưỡi dao sắc, tự lúc nào đã cắt nát tâm hồn.

Không hề thấy máu!

"Bích Dao..."

Hắn đang lúc phiêu diêu theo hoài niệm, thân hình không rõ vì sao đã bắt đầu phát run nhẹ nhàng. Trong mắt hắn, nơi vạn thiên kiếm quang xán lạn huy hoàng đang bay lượn chói lọi vốn không phải là cảnh tượng nhân gian. Vô số luồng kiếm quang tung hoành ấy, mỗi một đạo đều có nét tiêu sái, hiện vào trong mắt, đều gợi lại hồi ức xa xưa.

Thân ảnh lúc sắc ấy phảng phất như vẫn đứng bên người hắn, phảng phất như lại mười năm trước, đối mặt với bao kẻ ấy, tuyệt không thối lui, lại càng không hề hối hận.

"Hô a..."

Quỷ Lệ ngửa lên trời thét vang, song nhãn mở to, hai tay nắm chặt lại thành quyền, phát ra âm thanh "rắc rắc." Dường như cảm ứng được sự đau đớn phần nộ của chủ nhân, Phệ Hồn chậm chậm bay lên, trên bề mặt đen tuyền, hiện lên từng tia huyết quản đỏ sậm, phản chiếu vào trong mắt Quỷ Lệ, cùng đôi mắt của hắn dần dần nhuộm một màu máu đỏ.

"Keng!"

Tiếng kiếm vang trong vất, kinh động đến hắn, Quỷ Lệ chậm chậm quay đầu, đôi mắt đỏ rực màu máu, nhìn tới Lâm Kinh Vũ phía trước cười lạnh một tiếng tỏ ý khinh thị.

"Người quả nhiên là vô phương cứu chữa!" Lâm Kinh Vũ kiên quyết nói: "Ta lẽ ra phải sớm biết người rơi vào ma đạo, đã khó thể quay lại, chỉ tiếc ta vẫn còn tưởng đến tình xưa, đợi người hồi đầu. Thôi thì, hôm nay tại Thanh Vân Sơn này, chúng ta một đường cắt đứt!"

Quỷ Lệ nhìn gã hồi lâu, hốt nhiên cười lớn, tiểu thanh dần lộ vẻ cuồng ngạo, tràn ngập ý cuồng vọng mĩa mai.

Lâm Kinh Vũ đại nộ, hét lên giận dữ, kiếm quyết phát ra, tức thời bích quang tỏa rộng, Trảm Long Kiếm kiếm quang như hóa thành một vùng xanh biếc, đằng không phóng lên. Chớp mắt phía trước Áo Nguyệt Động Phủ cuồng phong nổi lên, Lâm Kinh Vũ tay cầm thần kiếm bay tới, bạch y phiêu phiêu, anh tuấn tiêu sái, có khác gì phụng giữa loài người, phiêu diêu xuất thế. Chỉ là lúc này sát khí đằng đằng trong mắt gã vẫn không thể sánh bằng Quỷ Lệ.

Gã thân giữa tầng không, Trảm Long Kiếm một đường chém xuống, mặc dù vẫn ở phía xa, nhưng kiếm quang đã đằng đằng phóng đến, như một luồng màu xanh uy thế khó thể chống đỡ, trên mặt đất xuất hiện từng vết sâu hoắm, xông thẳng tới Quỷ Lệ.

Trên mặt Quỷ Lệ vẫn giữ nguyên một vẻ cuồng ngạo, đưa mắt nhìn vào bích quang phóng tới, bất chợt thân ảnh trở nên như quỷ mị, tức thời biến mất.

Trảm Long Kiếm kiếm quang bổ xuống, chém vào nơi vốn Quỷ Lệ đang đứng, lập tức đất đá bên dưới vỡ nát văng lên, tạo thành một cái hố lớn.

Chớp mắt sau, thân ảnh quỷ dị của Quỷ Lệ đột nhiên hiện ra phía trước Lâm Kinh Vũ khoảng một trượng, Phệ Hồn Ma Bổng xuất ra mạnh mẽ, hồng quang chói lọi bay lượn, gió thốc vào mặt, khung cảnh tuyệt không còn một điểm nào có ý lưu thủ.

Lâm Kinh Vũ kinh mà không loạn, thân hình hốt nhiên lướt ra, né khỏi cú đánh ngàn cân, hồi thân ngự kiếm phóng lại lên trên. Quỷ Lệ cười dài một tiếng, vẫn không

buồn né tránh, sẵn sàng ngênh đón, Phệ Hồn như một luồng thiểm điện bay trở về trên tay hắn, rồi nhằm hướng Lâm Kinh Vũ xông tới.

Hai kẻ vốn bạn đồng niên thơ ấu, nay lại trợn mắt nhìn nhau, đánh nhau sống chết. Như cung đã buông dây, cùng lẳng không phóng tới.

Giây lát, bốn bề cuồng phong chợt nổi, giữa không trung lấy hai người làm trung tâm, những luồng âm ba vô hình phóng ra bên ngoài, khu vực gần bên những cây gỗ lớn đua nhau bị thổi bay gốc rễ, bay ngược lên trên.

Giữa luồng bạo phong, nét mặt hai kẻ ấy đều thoáng hiện một tia thống khổ, có khác chăng trên sắc mặt Quỷ Lệ còn ẩn hiện những làn dị quang kim sắc.

oOo

Thanh âm cuộc quyết đấu tại hậu sơn Thông Thiên Phong, theo gió vượt qua đỉnh núi, sau khi truyền đến nơi xa, đã trở nên nhỏ rí khó có thể nghe thấy, hướng hồ lúc này người khắp thiên hạ, thế gian vạn vật, còn có ai để ý đến những điều ấy?

Giữa không trung ở đây cũng có một trường quyết đấu vào lúc cực kỳ trọng yếu!

Chỉ là, ở trong đám đông, không biết vì sao, Lục Tuyết Kỳ đột nhiên rùng mình, trên mặt cũng xuất hiện mờ mờ một làn ánh sáng kim sắc quái dị thoáng qua.

Nàng ngạc nhiên quay đầu, thân hình có phần nào cứng lại, đưa mắt nhìn ra chốn xa xa, có phải là nơi vang lên âm thanh trầm lãnh phía hậu sơn?

- o O o -